

22.3. Ne 4. neděle postní – radostná („laetare“)

23.3. Po pondělí po 4. neděli postní

24.3. Út úterý po 4. neděli postní

25.3. St slavnost Zvěstování Páně

Adorační den za nová povolání a za rodiny

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství

26.4. Čt čtvrtek po 4. neděli postní

27.4. Pá pátek po 4. neděli postní

Adorační den a noc naší farnosti

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství

28.4. So sobota po 4. neděli postní

29.4. Ne 5. neděle postní

Milí farníci a přátelé naší farnosti. Všichni si dobře uvědomujeme, že se v tuto dobu svět zastavil, někde dokonce úplně obrátil vzhůru nohama. Nikdo by si ještě před pár týdny nedokázal představit, jaká opatření bude nutné přijmout v zájmu ochrany zdraví většiny lidí a není zcela vyloučeno, že nemohou být přijata ještě daleko tvrdší opatření, pokud by se situace ještě více zdramatizovala. Ano, je to v mnoha ohledech jistě velmi omezující a má to **obrovský dopad na naše pohodlí**, na které jsme byli zvyklí, na naši práci, na naše zaměstnání nebo firmy, na naši životní situaci, na náš způsob života, na naši civilizaci. Je určitě nesmírně přínosné, pokud se zamyslíme nad skutečností, **jak jsme si doopravdy všeho, co jsme měli, do této chvíle vážili**. Nepochybně si upřímně musíme přiznat, že to tak nebylo. Všechno, co se stane pouhou samozřejmostí, může člověk ztratit, když si toho přestane vážit. Je třeba se ale zamyslet také nad duchovní hloubkou současných událostí. Vzpomínám si, že před mnoha lety jsem zaslechl předpověď, že nastane doba, kdy nebude možné do Medžugorje jezdit, ani do Svaté země. Pomyslel by si kdo, že to může být i kvůli nějaké nemoci, která se bude šířit celým světem? Jak jsme vlastně využili milosti této doby k našemu vlastnímu obrácení a ke zvrácení našeho vztahu k Bohu? Když je člověk ukotven ve svém sobectví, zpravidla ho z jeho světa vytrhne jen velká pohroma nebo tragédie. Zcela jistě Pán ve svém Nekonečném Milosrdenství převede celé lidstvo do nějaké další etapy. Budeme mu ochotni v budoucnu víc naslouchat nebo život po uklidnění situace opět sklouzne zpátky tam, kde byl? **Je to nepochybně hluboce postní výzva, která volá po naší upřímné osobní odpovědi...** Krásný a pozeňnaný týden Vám přeje a modlí se za Vás všechny Váš o.Vilém

- *Podněty k duchovnímu životu, k prožití neděle a aktuální informace o dění v této době můžete sledovat na našich webových stránkách www.libesice.com a na našem facebookovém profilu Fara Liběšice.*

„K modlitbě s obnaženou duší a odhaleným srdcem,“ vybízel římský biskup v dnešním kázání na ranní bohoslužbě ve streamingovém přenosu. Její intenci formuloval papež František v samém úvodu:

„Dnes bych chtěl pamatovat na rodiny, které nesmějí vycházet z domu. Jejich asi jedinou vyhlídkou, kterou mají, je balkón. Celá rodina uvnitř, děti, rodiče... Kéž najdou způsob, jak spolu v rodině dobře komunikovat, vytvářet vztahy založené na lásce a společně přemáhat úzkosti této doby. Modleme se za pokoj rodin v této krizi a za kreativitu.“

V homilii Petrův nástupce komentoval první čtení z proroka Ozeáše (Oz 6,1-6) a zejména evangelium (Lk 18,9-14), které podává Ježíšovo podobenství o modlitbě farizeje a celníka:

„Pánovo Slovo, které jsme slyšeli včera: »Vrať se, vrať se domů« (Oz 14,2), má dnes v těžce knize proroka Ozeáše také odpověď: »Vraťme se k Hospodinu« (Oz 6,1). Je to odpověď na výzvu „vrať se“, která se dotkla srdce: »Vraťme se k Hospodinu, snažme se ho poznat! Jako jitřenka jistě vysvitne« (Oz 6,1,3). Důvěřovat v Pána je jistota: »Přijde k nám jako dešť raný, jako dešť pozdní, který zavlaží zemi« (v.3). V této naději se lid vydává na zpáteční cestu k Pánu. A jeden ze způsobů, jak najít Pána, je modlitba. Modleme se k Pánu, vraťme se k Němu.

V evangeliu (srov. Lk 18,9-14) nás Ježíš učí, jak se modlit. Jsou dva muži. Jeden domýšlivý, který se jde modlit proto, aby ukázal, že je řádný člověk, a jako by říkal: »Podívej, jak jsem skvělý. Potřebuješ-li něco, řekni mi, a já tvůj problém vyřeším.« Takto se obrací k Bohu. To je domýšlivost! Možná, že konal všechno, co požadoval Zákon, říká: »Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů. Jsem řádný.« (srov. Lk 18,12). To nám připomíná jiné dva muže. Staršího bratra, který v podobenství o marnotratném synu říká: »Já – bezúhonný - jsem nemohl oslavovat, ale tomuhle ubožákovi vystrojíš slavnost« (srov. Lk 15,29-30). A dalšího, o kterém jsme v těchto dnech slyšeli v podobenství: bohatého bezejmenného muže. Měl majetek, ale neměl jméno. Vůbec se nezajímal o bídu druhých (srov. Lk 16,19-21). To jsou ti, kdo mají jistotu v sobě anebo v penězích či moci.

Potom je zde ten druhý: celník, který se nestaví před oltář, »zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: Bože bud' milostiv mně hříšnému« (Lk 18,3). Ten nám připomíná marnotratného syna, který uznal spáchané hříchy a špatnosti a také se bil v prsa: »Vstanu a půjdu k svému Otci a řeknu mu: zhřešil jsem« (srov. Lk 16,20-21). V evangeliích je nezdárka toto zdvojení postav.

V tomto případě nás Pán učí, jak se modlit, jak se máme přibližovat k Pánu: pokorně. Hezký obraz je v liturgickém hymnu na slavnost sv. Jana Křtitele. Mluví o lidu, který přicházel k Jordánu, aby přijal křest, »s obnaženou duší a bos«. Modlil se s obnaženou duší, bez nalíčení a bez oděni do šatu svých ctností. Hospodin, jak jsme četli, ve vstupní antifoně, odpouští všechny viny, ale je zapotřebí, abych mu ukázal ty svoje v celé nahotě. Modlit se takto, obnažení, s odhaleným srdcem a bez zastírání. A nechovat důvěru ani v to, co jsem se naučil o způsobech modlitby. Modlit se tváří v tvář, já a Ty, s obnaženou duší. Tomu nás učí Pán. Když však přistupujeme k Pánu s trochu přílišnou sebejistotou, upadneme do domýšlivosti onoho farizeje či staršího bratra nebo boháče, kterému nechybělo nic. Budeme svoji jistotu mít jinde a říkat si: »Jdu za Pánem... abych se vzdělal... mluvím s ním prakticky z očí do očí...« Toto není cesta. Cestou je pokoření, cestou je realita. A jediný muž z dnešním podobenství, který pochopil realitu, byl celník, který řekl: Ty jsi Bůh, a já hříšník. Taková je realita. Avšak říci, že jsem hříšník nikoli ústy, nýbrž srdcem. Cítit se hříšníkem.

Nezapomeňme na to, čemu nás učí Pán: když ospravedlňujeme sebe, je to pýcha, nadutost a sebebepovyšování. Je to převlek do toho, čím nejsem. A ubohosti zůstávají uvnitř. Farizej ospravedlňoval sám sebe. Vlastní hříchy se vyznávají otevřeně a bez ospravedlňování, neříkat tedy: »Udělal jsem to, ale nebyla to moje vina... nýbrž obnažit duši. Pán ať nás naučí chápat tento postoj, kterým začíná modlitba. Když začínáme modlitbu sebeospravedlňováním, nebude to modlitba. Bude to rozhovor se zrcadlem. Pokud však začneme modlitbu opravdovou realitou – jsem hříšník, hříšnice – je to správný krok směrem k tomu, abychom na sebe nechali hledět Pána. Ať nás tomu naučí Ježíš.“